

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Den Vægelsindede paa Graahede

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Noveller og andre fortællinger", i Goldschmidt, M. A.: *Noveller og andre fortællinger*, udg. af Thomas Bredsdorff, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt02t-shoot-idm140068786104400.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller og andre fortællinger

Fire Veie, næsten efter Compassets fire Hovedstreger, mødes i Sjørup eller tæt vesten for Byen, og fra dette Overskjæringspunkt strakte Markedet sig sydlig, ned til Plantagen. Imellem dennes Fyrretræer var en lille aaben Plads, hvor Jagtjunkerens havde tilladt Jens Dyr i Anledning af Dagens Høitidelighed at indrette Dands, og de Markedsgjæster, der kom østerfra, f. Ex. fra Graahede og Thorning over Hvam, hørte derfor hinsides Markedets Summen en svag, men veiledende Lyd. Graagaardsfolkene fulgte den ligesaa vel som Jeppe Revl og hans Slægt, og de to Familier kunde derfor ikke længe undgaae at træffe sammen. Sammenstødet skete som mellem to fjendtlige Hære paa Marchen: Fortravene mødtes først og stillede sig overfor hinanden, saa indtraf efterhaanden de Øvrige, dannede først en Knude, saa en lige Linie paa hver Side. »God Dag, Jakob Graa!« - »God Dag, Jeppe Revl!« - »Naa, er Du ogsaa til Marked?« O.s.v. Paa den ene Side bestod Linien af Jeppe, hans Søn, Jens Uhrmager, hans to Døttre og et Sødskendebarn; paa den anden Side af Jakob Graa, hans tre Sønner, Karen og Marie. Begge Familiefædre vare Enkemænd. De stode saadan og samtalede med stor Anstand om Ting, der vare dem ligegyldige; Karen og Marie vare egenlig tilovers; de stode lidt bagved deres Linie. Jens gjorde ikke et Skridt og saae ikke op; han var saa sikker i sin Sag, fordi hun havde løbet til ham, syntes Karen maaskee. Det skete da, mulig ikke uden Karens Villie, at de To, Karen og Marie, bleve førte lidt sydlig af en 93 tæt Klynge, som drog forbi. De vare ikke tyve Skridt fra Hovedstyrken, da de kom forbi en Karl, som stod ene og saae sig om. Det var en smuk Karl, med en meget regelmæssig Profil og blaae Øine; hans Hoved sad en Smule skjævt tilvenstre; men det vanheldede ham ikke. Karen kastede et forskende Blik ind i hans Øine; han opfangede det og saae ind i hendes. »God Dag, Karen Graa!« sagde han.